

GENT DEL MASNOU

GDM **25** anys
1985-2010

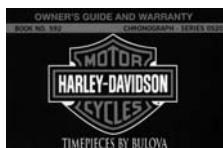
Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 273, febrer del 2010

HAITÍ PLORA

MASNOVINA

RELOJOTGERIA - JOIERIA

1964 · 46 anys · 2010

14 de febrer

Plata Pura

Barcelona, 9 · 93 555 07 76 · CE masnovina@masnovina.com - www.masnovina.com

TALLERS MASNOU
1923-2010

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Botifarra d'ou amb carxofes, botifarra de calçots,
botifarra de violetes,
Tasta-les!

Mestres Villà, 101
93 555 16 64
WWW.CANRAC.COM

11 de febrer dijous gras

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Haití plora.

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Presentació llibre

Dissabte 20 de febrer
a les 7 de la tarda.

Presentació del llibre
**“NO TORNARÉ A TRO-
BAR LA TEVA MIRADA”**

A càrrec del seu autor Joan
A. Aguilà.

“DIUMENGE AMB LLETRES”

Diumenge 28 de febrer
a les 7 de la tarda
Vetllada artística, literà-
ria, musical...

A càrrec del **“Grup
Rauxa”**

de Gent del Masnou
Entrada gratuïta

Editorial

QUAN HAITÍ TRUCA A LA PORTA

A poc a poc les pàgines del món de la informació van desplaçant de les portades la sotragada mortal que ha arrasat mig Haití i, en pàgines interiors i secundàries, segueixen afegint dades, cada cop amb menys intensitat, sobre la magnitud del desastre, fins al que serà l'oblit definitiu. No és nou. Les notícies i els esdeveniments corren a la velocitat de la llum i unes desplacen les altres sense contemplacions, i omplen les hemeroteques per als estudiosos de la història.

Quedarà, però, el dolor i la perplexitat de tot un poble caribeny sumit en la consternació i en la més dura de les misèries, despulat, al qual només queda la confiança en l'ajut exterior i l'esperança que la natura no tremoli més sota els seus peus.

D'ençà de les primeres imatges que van esbombar sobre la terra la magnitud del desastre, les mostres de solidaritat es van multiplicar a dojo, sigui a nivell individual en forma de donatius canalitzats a través de nombroses ONG i institucions diverses, sigui a nivell d'estats amb distribució d'aliments, material sanitari i de campanya i personal qualificat, civil o militar, especialitzat en emergències.

Ben segur que aquesta vital i importantíssima ajuda vinguda d'arreu del món, sense la qual el caos hauria estat total, és una mostra més que davant d'afers de gran abast la mobilització solidària és general i generosa i que encara hi ha cor que batega sobre la humanitat. Tot i això, una vegada més s'ha pecat d'improvització i manca de coordinació a l'hora de distribuir tot aquest contingent personal i material, la qual cosa torna a posar en evidència la necessitat que una organització com l'ONU, per exemple, que per alguna cosa es diu **“nacions unides”**, hauria de ser el centre neuràlgic i logístic d'actuació davant d'emergències de gran magnitud com la que acaba de succeir a Haití, mitjançant un programa preestablert –allò que avui se'n diu pomposament un protocol– per actuar amb tota l'eficàcia i rapidesa i, sobretot, coordinació que aquestes actuacions requereixen; si no, de ben segur que es malbaraten recursos, s'endarrereixen les accions i la sensació d'impotència és evident per a tots plegats.

Haití torna a posar damunt la taula la flagrant injustícia de les desigualtats entre països del primer i tercer món. Ja sabem que aquesta cançó sona a música celestial, però ja vindria sent hora que avui, que representa que estem tan globalitzats i sabem al minut i amb tota mena de detalls què passa en qualsevol racó de món, els canals de repartiment de riquesa es fessin més justos, i facilitessin les coses perquè els països pobres poguessin viure sense estar subjectes a la “caritat” dels més rics, sovint acompanyada de contrapartides insostenibles que en perpetuen la misèria.

Retornant a Haití, cal dir que anys ha hi treballen institucions religioses o civils, colze a colze amb la gent del país, per apaivagar la situació de marginació que els ofega. També aquestes institucions i el seu personal han rebut la fuetada del terratrèmol en la seva carn, cosa que ha fet més gran la tasca humanitària i ha posat de relleu que sovint les persones i les institucions civils o religioses, amb la generositat del seu esforç, assenyalen el camí a seguir cap a un món més solidari on les sotregades naturals i les no naturals –que tal vegada són pitjors– no facin tant de mal.

Si no ens ha vagat, encara som a temps de fer alguna aportació econòmica pel cas d'Haití i, tal vegada, de sumar-nos a les files d'alguna ONG o institució de les que fan forat a la misèria tot l'any, a casa nostra o allà on sigui.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
HAITÍ per Joan Camps.....	11
RESPOSTA per Marta Neira	12
A CONTRACOR per Ramon Serra	13
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	14
CONTES DEL MASNOU Per Josep Condeminas	17
PARLEM DE LLIBRES Per August Garcia i Orri	18
LA PUNTA DE LA LLENGUA Per Esteve Pujol i Pons	18
CRÒNIQUES per Joan Muray	19
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE? per Antoni Ferrero.....	19
TEATRE CAPITAL per R.M. Isart i M.J.R. Lucas.....	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
ARRAN DE SÒL per Pledebuit.....	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22

*11 de febrer, Dijous Gras!,
còques de llardons;
i, per la Quaresma, bunyols.*

De les pastisseries del Masnou

Pastisseria
miquel
Antiga Casa Pagès fundada el 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

PASTISSERIA · CONFITERIA
La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

david
patisser

antiga pastisseria Font

93 555 34 75
Navarra, 100 · El Masnou
patisserie@davidpatisser.com
www.davidpatisser.com

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Patisser

Restaurant
DURAN
(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 · Alella · 93 555 10 45

**laBotigadel
DURAN**
Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · Alella · 93 540 70 93

butlletí de març

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** –encara que es publiquin només signades amb les inicials– cal que portin les dades personals de l'autor: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

NOTA DE LA REDACCIÓ

Aquest espai de Bústia Oberta s'ha guanyat un reconeixement per part dels lectors, als quals ofereix la possibilitat d'expressar públicament opinions, retrets o lloances de tota mena amb el degut respecte a les normes de convivència. Amb la intenció de preservar la vigència i absoluta credibilitat d'aquest espai de lliure opinió, a partir del proper butlletí de març, en totes les cartes que es publiquin hi hauran de figurar el nom i cognoms de l'autor o les inicials corresponents, i en cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim.

ANEM AL BARBER

El meu nostrat i apreciat regidor d'esports continua tenint el trist honor de prendre'ns el pèl una vegada més. Un cop decidit per una majoria el fet de córrer la cursa de Sant Silvestre amb els nostres fills, donat que el mencionat personatge l'havia canviada de data, suposem que per a una major participació popular, anem a l'Ajuntament a recollir les butlletes per inscriure'ns i ens fan saber que només ens en donen cinquanta amb la condició de no fer-ne fotocòpies ja que són numerades, i entenem que ja tenim unes places reservades, sempre i quan es compleixin les normes d'entrega de les sol·licituts que tenim a les mans. L'últim dia ens disposem a entregar la documentació, però ens trobem amb la desagradable sorpresa que ja són totes les places plenes. Jo em pregunto: on ho deia que el

nombre de places era limitat? Si ens entreguen cinquanta butlletes, aquestes no serveixen com a reserva?, o tonto l'últim? No la van canviar de dia per fomentar-ne la participació? No deu ser que la gestió de la cursa és externa amb un nombre de participants contractats per part de l'Ajuntament i que, si n'hi ha de més, el meu amic regidor s'haurà de rascar la butxaca? Sí, és veritat que nosaltres només vam omplir quaranta-set de les cinquanta butlletes entregades, amb gent del poble que volia participar de la festa, i que els diners del Consistori es dediquen a coses molt més profitoses per l'interès general, com ara l'eix blau-verd, blau pel mar que, gràcies a l'alcalde, tenim, i verd pel parc que algun dia veurem o no, o per exemple el solar que ara hi ha on hi havia l'antiga caserna, no cal recordar què va costar, tots ho sabem, o el fantàs-

tic, a la vegada que inútil, superedifici on abans hi havia correus, o Els Vienesos oberts, a la vegada que tancats, ja que allà poc moviment hi ha. Ja estem farts que això sigui una presa de pèl constant per part d'aquests impresentables venedors de fum. Per últim, un detall de fins on arriba la seva supèrbia: la plaça inaugurada per l'amic Pepe Montilla té una placa commemorativa; llegiu-la amb atenció i entendreu de què van aquests de l'Ajuntament.

Atentament,

Un pare empleyat

APARCAMENTS

De tothom són ben sabuts els problemes d'aparcament que pateix la nostra vila, i els ciutadans són conscients que es tracta d'un problema de difícil solució, però per alguna cosa paguem els polítics, perquè solucionin aquestes coses. Malauradament, sembla que alguns d'ells no se n'han adonat.

Tenim que a cada gran obra que fan, desapareixen aparcaments públics, però els municipals s'expandeixen. Al carrer Sant Felip s'han perdut quasi deu aparcaments; al carrer Brasil, potser uns cinc; al Mercat Vell n'hi havia vint-i-tres i uns trenta a la banda del port, tots dos llocs de zona blava. Ara els del port no hi són i els del Mercat Vell s'han reduït a una tretzena, ja que dels quaranta-dos de construïts, vint-i-nou són per a concessió per a cinquanta anys i una part dels del nivell-1 són per a serveis municipals. Quants en quedaran dels cinquanta-tres

que hi havia entre el port i l'antic mercat vell?

Les obres, presumptament vergonyoses, de l'ajuntament nou a la plaça de l'antic correus sembla que s'enduen per davant els aparcaments de la plaça Jaume Beltran, i els qui hi havia davant de l'edifici de correus és possible que passin a ser places municipals. És a dir, que per a un edifici que ningú no els ha demanat, tornem a perdre aparcaments per al poble.

I, per si encara no fos prou, si el carrer Roger de Flor passa al final a ser una via de preferència per a viants, també es perden els aparcaments que hi ha a l'alçada de la Plaça Catalunya.

I és així com pretén l'Ajuntament ajudar el comerç reduint els aparcaments perquè qui agafi el cotxe no pugui aparcar i vagi a comprar a altres pobles o a les grans superfícies?

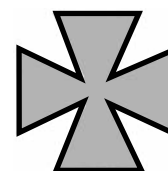
I a sobre l'Alcalde té la cara de dir que "Si parlem de comerç cal fer un esforç, seguir-lo potenciant i, si no existeix, crear-lo. Som conscients, però, que un punt feble greu és l'aparcament". Es pot tenir més barra? Però no diu quants se n'han carregat. I és que se'n foten de nosaltres a la pròpia cara i encara pretenen que els riguem la gràcia.

Estic esperant les eleccions municipals per tal de votar qualsevol que no siguin els qui han mal governat el nostre poble els últims sis anys. Ho han fet de vergonya. Hi ha maneres d'entrar a la història, i aquests polítics no sembla que ho estiguin fent per la porta grossa precisament.

Jordi

Segueix a la pàg 7

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Febrer 2010

1	dilluns	Aymar
2	dimarts	Ocata
3	dimecres	Riera
4	dijous	Fàbregas
5	divendres	Viayna C
6	dissabte	Aymar
7	diumenge	Aymar
8	dilluns	Ocata
9	dimarts	Riera
10	dimecres	Fàbregas
11	dijous	Viayna C
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Dominguez
14	diumenge	Dominguez
15	dilluns	Riera
16	dimarts	Fàbregas
17	dimecres	Viayna C
18	dijous	Dominguez
19	divendres	Aymar
20	dissabte	Ocata
21	diumenge	Ocata
22	dilluns	Fàbregas
23	dimarts	Viayna C
24	dimecres	Dominguez
25	dijous	Aymar
26	divendres	Ocata
27	dissabte	Riera
28	diumenge	Riera

Dijous gras

Dimecres de cendra

Març 10

1	dilluns	Viayna C
2	dimarts	Dominguez
3	dimecres	Aymar
4	dijous	Ocata
5	divendres	Riera
6	dissabte	Fàbregas
7	diumenge	Fàbregas
8	dilluns	Dominguez
9	dimarts	Aymar
10	dimecres	Ocata
11	dijous	Riera
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Viayna C
14	diumenge	Viayna C
15	dilluns	Aymar
16	dimarts	Ocata
17	dimecres	Riera
18	dijous	Fàbregas
19	divendres	Viayna C
20	dissabte	Dominguez
21	diumenge	Dominguez

St. Josep

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

L'ALTRA BIBLIOTECA

Els nostres polítics volen resultats escolars com els de Finlàndia invertint-hi pressupostos de Burundi i amb polítiques mesquines com la que duu a tancar al Masnou una línia escolar des de P3 per estimacions fetes amb mètodes que gairebé sempre fins ara han fallat. Sense tenir en compte que l'ensenyament té a Finlàndia un suport social molt superior que ací, amb un concepte de "conciliació de la vida laboral amb la familiar", que no vol dir que els pares puguin treballar més hores amb els fills aparcats en tota mena d'activitats extraescolars; allà vol dir que, quan els nens acaben l'escola a les 14h (sí!), els recullen els seus pares amb qui fan tota mena d'activitats compartides, inclosos els deures: hi ha corals, clubs esportius, associacions de lleure, on els pares poden fer activitats culturals paral·leles amb les dels fills (per exemple, aprendre idiomes) i sovint també compartides. Un dels factors de qualitat que fan que Finlàndia no tingui la nostra taxa de "fracàs familiar" (la Fundació Bofill acaba de demostrar que el "fracàs escolar" és un concepte fals inventat pels polítics per no assumir la realitat del "fracàs familiar") són les biblioteques, presents a tot el país, on fins en poblacions per sota dels 5000 habitants tenen biblioteques que deixen les nostres al nivell de les guinguetes ("xiringuitos") i on pares i fills tenen espais compartits

i específics. Per la importància que tenen les biblioteques en el nivell cultural de la població i, doncs, de retruc, en la qualitat de l'ensenyament, molts varen trobar un delictes propi de monarquies bananeres que desvestissin un sant per vestir-ne un altre quan varen tancar la biblioteca de Joan XXIII en obrir la de l'edifici Centre. Aquest delictes pren la categoria de "crim de lesa cultura" quan ara resulta que una població de més de 20.000 habitants restarà mesos sense biblioteca perquè l'actual s'ha de refer i l'anterior ha estat víctima de la mesquinesa dels polítics que tenim, de talla haitiana més que no pas finlandesa.

Lluís de Yzaguirre i Maura

SIS ANYS DE CANVIS EN EL MASNOU

Tinc la sensació que, des de fa sis anys, el Masnou està sortint d'una foto fixa per convertir-se en una foto canviant.

Des de fa sis anys, els/les ciutadans/es d'aquest poble estem sent testimonis de canvis, que no s'han produït per casualitat, sinó per una acció de govern municipal, gràcies que vam donar l'oportunitat a un govern catalanista i d'esquerres.

En el 2003 es va engegar un projecte nou, amb il·lusions noves, idees noves i persones noves, per donar al Masnou una dinàmica diferent de la que s'havia donat fins ara. Sis anys abans eren impensables moltes de les coses que s'han fet, com, per exemple, una guarderia pública –a punt d'inaugurar-ne una segona–, la reforma

de l'espai que ocupava el Mercat Vell, inaugurat recentment, la creació dels jardins dels Països Catalans, la construcció d'habitatges de protecció oficial, habitatges per a joves, les obres del "Pla E", que han aconseguit reformar l'artèria principal del poble, no solament la seva superfície sinó també els serveis que s'hi presten, com canonades d'aigua, telefonia, etc., i altres reformes, unes de més petites que unes altres, però totes necessàries, ja que el govern municipal ha executat aquelles obres que sense l'embranchida del pla no hauria estat possible executar o, com a mínim, a curt termini.

El més destacat, al meu entendre, és la creació del CIRDA (Centre d'Informació i de Recursos per a les Dones), que té la seva ubicació a la Casa de la Cultura, que, per cert, és objecte d'obres de millors, com és posar-hi un ascensor; és per aquesta raó que actualment els serveis del Centre es donen a l'edifici Centre. Crec que és un encert haver situat el CIRDA a la Casa de Cultura, ha estat tot un encert per part de la responsable de la Regidoria de la Dona, Marta Neira, que li ha donat vida a l'edifici, i una utilitat més enllà de les exposicions de pintura o d'actes culturals, que són importants; però quina eina millor que la cultura per la lluita contra la violència masclista?

Crec que l'actual govern, a pesar d'estar en minoria, treballa i pensa per a les persones, no solament pel que he comentat fins ara, sinó també per l'engegada d'un segon CENTRE DE SALUT BÀSIC.

Totes aquestes mesures han tingut un doble objectiu: Per una banda han creat nous equipaments, que eren necessaris, i per altra banda s'ha buscat fer propers aquests equipaments a la gran majoria de la ciutadania.

Rafael Sainz Alvarez

SUSPENS PER AL DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ?

He llegit, negativament sorprès, a "el Masnou viu" núm. 37, de gener, l'escrit del senyor Màxim Fàbregas, en el qual manifesta la seva disconformitat pel criteri del Departament d'Educació de la Generalitat de reduir una línia de P3 al Masnou. Si bé és cert suposar que tots els pares de la vila, en principi, estem d'acord en la seva postura, no ho és menys que ell mateix, des que s'encarrega de la regidoria d'ensenyament i seguint uns criteris del tot personals i partidistes, ha fet possible que al Masnou hi hagi dues línies d'AMPA, amb la seva "administració" arbitrària dels recursos que la Generalitat adjudica a l'Ajuntament per a l'ajut a les associacions de pares i mares de la vila. Les dades de què dispo són les següents: total d'alumnes al Masnou el 2008: 1.860 aprox. i una subvenció de 54.000 euros del D.E.G. AMPES públiques 5 fins a 6è. Amb el 60% d'alumnes reben un 89% del total de la subvenció. Més, si una AMPA decideix organitzar un casal a l'estiu, que els organitzen, també gaudeix de la llum, aigua i gas, que paga l'Ajuntament. O sigui, tots nosaltres.

Segueix a la pàg 9

11 de febrer, Dijous Gras.

Botifarres d'ou i faves amb cansalada, pasta amb llard i pinyons, peres amb vi, llegums guisats, carns, botifarrons, caves, mandonguilles, pollastre farcit, llom, ous i llardons.

Ple de pasta
Especialitat en pasta fresca
Pizzes i menjar per emportar
Tasteu les nostres delícies d'elaboració pròpia!

Parada n.21 tel. 93 540 95 16 MERCAT MUNICIPAL DEL MASNOU

www.pledepasta.com

CARNISSERIA

Can Ventura
Romà Fabra, 18 · 93 555 73 95
El Masnou

VEDELLA · XAI · PORC · POLLASTRE · EMBOTTITS

DOS MÉS DOS
MENJARS PREPARATS
POLLASTRES A L'AST
VINS I CAVES
EMBOTTITS SELECTES
Navarra, 100. 93 555 14 82 EL MASNOU

L. MOLERO
LLEGUMS CUITS
FRUITES SEQUES
APERITIUS
PLATS CUINATS

Elaboració pròpia
Mercat Municipal · 93 540 39 38

CARNS ECOLÒGIQUES

Yolanda
Elaboració pròpia
Per una alimentació
sana i equilibrada

Mercat Municipal · 93 540 11 37

CARNISSERIA

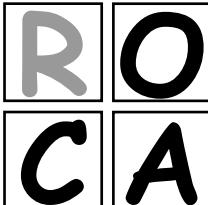

ANNA

MARI PERINJA
PLAÇA MERCAT · PARADA N.º 30

Mercat Municipal
93 540 12 39

Et convidem a
visitar la nostra pàg. web
www.carnisseriaanna.com
T'agradarà!!

XARCUTERS
Màxima qualitat en els
seus productes

El Masnou
Mcat. Municipal · 93 540 10 61
Sant Miquel, 25 · 93 540 88 02

Badalona
Mcat. la Salut, 41 · 93 388 16 87

Xarel·lo

Àngel Guimerà, 30
Tel. 93 555 21 41
08328 ALELLA

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT

VINS D'ALELLA
SERVEI A DOMICILI

MARIA ROSA

FRUITES I VERDURES
Comandes a domicili
Collita pròpia

Mercat Municipal
93 540 03 52

Butifarra d'ou amb carxofes, butifarra de calçots,
butifarra de violetes,
Tasta-les!

Mestres Villà, 10 · 93 555 16 64 · WWW.CANRAC.COM

També cal tenir molt en compte que el manteniment de l'edifici, llum, aigua, gas (fins i tot de mitja pensió i la calefacció) van a càrrec de la Regidoria d'Educació i dels serveis de manteniment de l'Ajuntament. I els conserges?

Instituts: 2, amb 4 cursos d'ESO i 2 de batxillerat. No dispo de més dades objectives.

AMPES concertades: 3, fins a 4rt d'ESO i amb el 40% d'alumnes, reben sols i únicament un 11% de la subvenció! Sí senyor, d'això se'n diu justícia social!

No és gens correcte, Sr. Fàbregas, que una línia d'AMPES –la seva– estigui rebent 6 vegades més de dotació anual que "l'altra" línia, la dels pares i mares pagadors, per la seva voluntat. La tossuda voluntat de vostè, Sr. Fàbregas. Aquest és el repartiment social i equitatiu que propugna vostè des del seu escó. És que potser no paguem tots els masnovins els mateixos impostos? Oi que sí? Així doncs, per què a l'hora de redistribuir-los a les associacions de pares i mares feu discriminacions arbitràries i abusives d'aquesta envergadura? Sis a una! No és així, Sr. Fàbregas, com s'administra amb l'exemple la igualtat social; no senyor: 40 € per alumne de mitjana anual a les AMPES públiques, contra els 6 € per alumne a les AMPES concertades. Això que vostè està fent té un altre nom. I que consti que comparteixo el seu criteri de no suprimir cap línia de P3.

Vostè, Sr. Fàbregas, amb la

seva aferrissada actitud "pseudo-equitativa esquerrana", ha creat dues línies d'AMPAS a la vila del Masnou: la dels pares i mares que ens ho hem de pagar tot i la dels qui neden en la més absoluta abundància, gràcies al seu extremat i tossut proteccionisme, cobrint-los totes, absolutament totes les peticions, per supèrflues que puguin arribar a ser. I el pitjor de tot és que ho està finançant amb el producte dels impostos que paguem la totalitat dels masnovins.

S'imagina en quina situació quedaria el regidor d'ensenyament si els pares de "l'altra" línia es possessin d'acord i per al proper curs demanessin plaça escolar pública? Sí, senyor Fàbregas, vostè també ha de considerar-se suspens.

Àngel Zamora

Prejubilat, contribuent masnovi i pare molt decebut.

GUALS A LA N-II

Vull fer referència als guals de la N-II que de punta a punta del poble s'han anat restaurant. No obstant, s'han aturat al carrer Miquel Biada sense arreglar el carrer Camil Fabra, que també forma part de la N-II.

Davant la meua perplexitat, em vaig dirigir a l'Ajuntament perquè m'aclarissin el dubte.

La secretària del regidor (en aquells moments "reunit") em va explicar que aquell carrer no estava inclòs en el pressupost, que seria en una altra ocasió.

Aquests guals estan "des-trossats" i, quan passen els avis i àvies de la residència amb cadira o caminant, ensopeguen.

A qui correspongui l'assumpte, que sàpiguen que fa més de 50 anys que no s'ha arreglat res de la vorera; i em pregunto: que no som del Masnou? Que per quatre guals han hagut de quedar malament? Que els diners del Pla E no han estat ben gestionats? De ben segur que aquest tros del poble ha quedat al marge del nucli urbà.

Lina A. S.

PARC VALLMORA

L'octubre del 2007 l'ajuntament adjudicava les obres del Parc Vallmora a l'empresa TAU, que va guanyar el concurs, no per preu, sinó pel mèrit de fer les obres en només sis mesos. Doncs bé, després de 2 anys i 4 mesos (sí, sembla una condemna) no s'ha mogut ni una pedra. Entremig moltes preguntes i silenci i menyspreu polític com a resposta. Al cap d'un any i mig, en un Ple una mica tens, el regidor "competent" acabà reconeixent, per escrit, que abans de començar les obres hi havia una desviació econòmica d'un 40%, i que calia refer el projecte amb l'excusa de fer-lo sostenible (i potser alguna altra cosa que no han explicat).

Cal recordar que l'any 2000 l'Ajuntament havia encarregat un projecte de parc, finançat per la Generalitat, aprovat pel govern aquell mateix any i exposat a la Casa de Cultura, que tenia entre altres objectius tant la sostenibilitat econòmica com l'ambiental. La tria de les espècies arbòries havia tingut en compte tres criteris: els paisatgístics (les espècies escollides s'adecien amb l'organització del

paisatge litoral i prelitoral mediterrani), els ecològics (la tria s'inscrivía en criteris d'adaptabilitat al medi per garantir les exigències bioclimàtiques) i els arquitectònics (la vegetació estructurava espais diferenciats). Era un projecte sense grandiloqüències però pràctic, amb un gran espai obert i 1,5 km de camí envoltat d'arbres, tots autòctons (pi pinyoner, alzina, alzina surera, magnòlies, arbre del paradís, mimoses, ginebre, tell de fulla gran i xiprers). I els talussos coberts d'arbusts mediterranis (gines-ta, romaní, espígol, farigola, sàlvia, entre altres). En definitiva, un parc rústic, cèntric, ple de colors i d'olors canviants segons l'estació. Pensat per gaudir-lo i passejar-hi tot l'any. El gruix dels terrenys va ser inscrit, a principis del 2003, al registre de la propietat a nom de l'Ajuntament, i els promotors, fruit del conveni signat, aportaven 1,5 milions d'euros per a la seva construcció.

Doncs bé, el nou govern se'l va carregar per fer un projecte de més volada i, pel que sembla, oblidant la sostenibilitat, cosa curiosa perquè forma part de la seva bandera ideològica. L'econòmica no, i el preu gairebé va doblar i, ara, per incorporar-hi la sostenibilitat, un 40% més! I no parlem del cost de manteniment. Sembla que amb els diners dels altres n'hi ha que tenen la butxaca foradada.

Bé, doncs ara no hi ha ni parc, ni obres, només els cartells penjats l'any 2007. Però el més preocupant, després de tant de temps, és que no s'ha rescindit el contracte amb l'empresa i no s'han depurat ni les res-

ponsabilitats tècniques ni les polítiques. En tot cas, si hi ha una desviació del 40% cal, per llei, licitar de nou i indemnitzar l'empresa. Tot aquest temps de silenci ha estat per preparar l'enginyeria jurídicofinancera? No anem bé, molta opacitat i massa ineptitud.

Llorenç Birba

EL PROBLEMA SÓN ELS POLÍTIQS

Des de fa bastant de temps, diria que des de principi dels noranta, que a la nostra societat s'ha instal·lat un desprestigi creixent de l'anomenada classe política, fins a tal punt que, en enquestes recents, els polítics i sobretot els partits es perceben com un dels problemes més greus, i el rebutg arriba a xifres del 80% dels enquestats. Aquest fenomen, per a mi perillosíssim, amenaça el bon desenvolupament de la democràcia, que és molt fràgil, més del que ens pensem, perquè, de salvadors de la pàtria i aprofitats, n'hi ha a cada cantonada, disposats a destruir els espais de convivència i civilitat que tant ens ha costat d'assolir des de l'any 1977. Penso que és injust fer recaure tot el pes de les frustracions socials, tant col·lectivament com individual, exclusivament en ells, sense la més mínima crítica cap a nosaltres mateixos com a membres de la mateixa societat. El fenomen es pot explicar per la poca cultura democràtica, només fa trenta anys que gaudim d'aquest sistema, i

per un excés d'idealisme, que ha donat pas a la decepció. Tampoc no ens fixem gaire en la manera com funciona en els països demòcrates del nostre entorn, en realitat no gaire diferent de la d'aquí. La manca d'experiència, barrejada amb l'elevada capacitat dels mitjans de comunicació actuals, ha propiciat que ens saltéssim moltes etapes de maduració política. El quart poder actua com si fóssim demòcrates de tota la vida i condiona les actituds de tothom; si es diuen les coses pel seu nom sovint seran mal interpretades, escapçades o tretes de context, i això confon, desconcerta i propicia l'allunyament de la gent vers la política. És una situació que només se superarà amb el temps i la responsabilitat de tots plegats. No pretenc defensar les mancances, ineptituds i corrupcions dels nostres representants, solament vull deixar clar que aquest defectes existeixen en tots els àmbits de qualsevol organització social, i que la democràcia parlamentària, sense ser perfecta, és l'únic sistema que permet lluitar-hi amb una relativa eficàcia, perquè, entre altres coses, permet la pròpia regeneració i actualització a través del partidisme polític, la llibertat d'opinió i la participació de la societat civil, sense caure en la ingenuïtat de pensar que tothom és bo. Sabem que cada dia hem de competir amb d'altres, que moltes vegades usen armes no gaire nobles, sense escrúpols, fins i tot il·lícites. Les relacions empresarials, laborals, socials i fins i tot culturals, també solen ser difícils, llargues i no sempre reeixides, ja que els interes-

sos de tota mena es defensen amb l'habilitat i la força de què disposa cada un dels interlocutors, perquè la raó depèn dels punts de vista. Per què hem de creure que l'exercici de la política ha d'ésser diferent? La força dels vots avala els objectius de cada partit i, quan no se'n tenen prou, s'ha de pactar, negociar, discutir etc... Això és dolent? No és millor que anar a cops de puny?

Marià Aran

SR. ALCALDE DEL MASNOU,

Som els veïns oblidats del Torrent Umbert. Encara estem esperant que es posi en contacte amb nosaltres com ens va prometre.

Com que tenim la sospita que vostè no té paraula, l'informarem del darrer i vergonyós incident del nostre estimat barri avui, 27 de gener a les 21h.

Per fi algú està fent alguna cosa pel barri. I ens en sentim orgullosos.

Nooooooooooo!, no són els polítics, tan amoinats per quedar bé amb el seu interès personal i de partit en comptes del del ciutadà. Noooooo! No són les forces de seguretat ni autonòmiques ni locals nooooo. SÓN ELS JOVES DEL NOSTRE POBLE. S'han agrupat aquest vespre i han anat a enfrontar-se amb el problema. Li ho explicarem:

Darrerament s'estan produint nombrosos robatoris al barri. I TOTHOM SAP qui són i on viuen els lladres. VIUEN a la casa okupada del Torrent Umbert, de què tantes vegades els veïns ens hem queixat a les autoritats i QUE MAI NO HEU FET RES. Els joves del

poble han entrat avui a la casa a la força i SORPRESA! HAN TROBAT DINTRE LES SEVES COSES PERSONALS ROBADES. Coses que els havien robat dies enrere als seus respectius domicilis. Han decidit aguantar els lladres fins que arribessin els mossos. I el sorprendrà molt: **NO HAN FET RES DE RES DE RES. BÉ SÍ, ESBRONCAR LES VÍCTIMES DELS ROBOTORIS D'HAYER ENTRAT!!! INCREÏBLE!!!!**

És quan tots nosaltres, els veïns, ens hem encarat als mossos per defensar els joves. Els mossos (que han preferit defensar els lladres, que estan il·legals, que no paguen impostos, ni llum ni electricitat...) han marxat entre un aplaudiment multitudinari irònic de tots els veïns del Torrent, indignats pel seu passotisme i la seva actitud.

Els mossos no tenen del tot la culpa perquè estan emmanillats per les nostres lleis, la responsabilitat de les quals és vostra, dels polítics. Una demostració més de com esteu d'allunyats del poble.

Sortiu al carrer i no us mireu al melic del vostre partit.

Ara els nostres joves, que cridaven *En aquest poble ningú no fa res*, estan empenyats a més dels veïns.

La propera vegada no truquem als mossos.

Veïns del Torrent Umbert

Haití i el misteri de la nostra existència

Per Joan Camps i Ortiz

Una vegada més la natura ha actuat arbitràriament. Ho ha fet semblant la mort, mutilant cossos, esmicolant famílies i proliferant l'orfandat i la misèria on més n'hi havia. Capriciosament ha escollit Haití i ho ha fet amb un acarnissament que, si fos l'acte conscient a imatge i semblança nostra, la humanitat estaria sotmesa a un ens trastornat, d'instints criminals immensurables i capaç dels més terribles crims. Si el terratrèmol d'Haití fos un acte humà, no hi ha manicomi ni presidi imaginable per neutralitzar un ésser tan depravat. Sortosament sóc ateu i la providència la tinc en el sac dels misteris davant la pregunta incontestada: **què coi hi fem aquí?** No és que l'evolucionisme m'hagi robat l'enteniment, faltin massa anelles a la cadena evolutiva que impedeixen constatar la nostra procedència, sigui del simi, al qual ens assemblem, o sigui de l'estructura infinitament petita que permet la hipòtesi d'origen casual de l'univers. Del coneixement humà només n'he assimilat esquitxades que, amb el cap fred, em permet l'escepticisme davant de tantes propostes esotèriques sobre l'existència de la humanitat i, cercant la incògnita, només em refio de l'equació de primer grau: simplicitat matemàtica que, en aplicar-la, m'imposa la humilitat de reconèixer el misteri i marca les limitacions del no saber. És en aquest sentit que respecto les creences de tothom, però personalment se'm fa impossible digerir la inventiva interessada a l'entorn d'una Divina Providència de poder il·limitat, que mou segons li convé els fils de l'univers, ja que, en creure-hi, hauria de refusar el valor del pensament, del qual sóc fanàtic. Em refereixo, és clar!, al **sentit comú**.

L'agnosticisme que ha originat la meua convicció atea ve de lluny: amb menys de vuit anys vaig *extraviar* un duro a la

meua mare perquè a les Escolàpies la *madre* Rita m'assenyalava com un nen rar, donat que era l'únic de la classe a qui els pares no havien comprat encara el Missal il·lustrat de l'Editorial Vives, un llibre molt bonic per seguir la missa, quan la meua paciència d'infant me la feia semblar tediosa, més encara perquè la celebraven en llatí. Recordo que vaig amagar el Missal, comprat amb el duro robat, i el diumenge vaig decidir anar a la missa de dotze. Haig de reconèixer que d'aquella criatura vaig treure'n una gran lliçó per a la vida, ja que, en tornar a casa, la mare, a qui no s'havia passat per alt el meu furt, m'esperava per reclamar-me el duro. "No passa res! –va dir-me–. Primer has robat el duro del calaix i després has mentit en amagar el Missal que havies comprat; ara ja m'has dit la veritat, així doncs, dilluns portes el Missal i la *madre* Rita et tornarà el duro." Quan vaig donar-li el duro, la mare va manar-me: "Ho has fet molt bé! Ara té el duro i demà li dius a la *madre* Rita que jo te l'he donat per comprar el Missal". No sé quina mena de nen era jo, però la mitja hora de la missa, tot i tenir el Missal amb tan boniques il·lustracions, va acabar sent un suplici. Devia de ser molt valent o temerari, perquè l'amenaça per no anar a missa era molt seriosa, ja que, sent pecat mortal, si ens moríem sense confessió, deien, aniríem de pet a l'infern per a tota la eternitat. Quina por! Eh? O sigui que ens havíem

d'empassar que Déu creador havia cedit la franquícia de l'infern al diable, igual que els americans han donat franquícies a estats sense escrúpols, on torturen inquisitorialment sospitosos de terrorisme per encàrrec.

Valgui aquesta reflexió per a les sectes religioses, perquè facin bugada de les falsedats que sustenten, i al catolicisme no li aniria malament fer un repàs del que li queda de veritat en el seu dogma i en el seu credo. Potser haurien de ponderar l'obsessió de pagar el miracle, evitant que la seva insignificància el faci semblar grotesc. Si volen mantenir la fe en els prodigis del creador, per definició, admeten que els milers de morts i nafrats d'Haití ho són també per la seva obra i gràcia i no per l'evolució casual de l'univers que sostenen les hipòtesis evolucionistes.

Si la maldat humana no és una herència genètica sense escutar, tampoc no vull pensar que sigui la imitació de la incommensurable follia d'un ens tan pervers que mou els fils de l'univers. Haití ha sofert un martiri injust i inexplicable del qual tota la humanitat som subsidiaris. Segur que molts dels més terriblement afectats mantindran la fe en els déus que els ha deixat de la mà, però només les mans i la solidaritat eficaç dels no afectats, tots junts, ateus, agnòstics i creients, som l'únic recurs que pot atenuar la seva injusta desgràcia acumulada.

En resposta a l'article del Sr. Camps publicat al butlletí núm. 272, de gener de 2010.

Per *Marta Neira*

Regidora de Cultura de l'Ajuntament del Masnou:

No em ve gens de gust escriure aquestes línies perquè des de bon començament m'havia proposat fer cas omís dels comentaris i sortides de to del Sr. Camps. Jo no volia entrar a polemitzar amb ell ja que em sembla una discussió banal que no aporta res a la ciutadania. Per aquesta raó no he mostrat cap interès pels escrits pretesament grandiloqüents d'aquest se-nyor, que malauradament demostra un profund desconeixement de quasi tot encara que ell, això, també ho ignora.

Però em veig obligada a fer un aclariment ja que en el seu escrit diu textualment: Amb paraules d'ella mateixa (en referència mi), en no haver cedit a les pressions d'Amics de Pere Grau l'any 2008, havia rebut una desafortunada reprimenda de l'alcalde "i bla bla bla".

El Sr. Camps menteix descaradament quan m'atribueix paraules que mai no he pronunciat. Les mentides són un vell recurs per a aquells que no tenen arguments i han de recórrer a vils tripijocs...

El nostre alcalde mai no obsequia els regidors i regidores amb "desafortunades reprimendes" simplement perquè no és el seu tarannà; és una persona dialogant, pacient i, al meu entendre, fins i tot massa conciliadora. El que passa és que el Sr. Camps vol fer creure a tothom que la decisió de fer el pessebre vivent a Can Malet va ser del nostre alcalde i no és cert. La decisió va ser meua, presa amb criteris objectius, i tant l'alcalde com la

resta dels meus companys de Govern me'n van fer veure les possibles conseqüències a l'hora que van respectar la meua decisió, cosa que els agraeixo.

Vull deixar molt clar que l'Associació d'Amics Pere Grau no em va pressionar mai, ben al contrari, quan jo els vaig dir que Can Malet em semblava el lloc ideal per fer-hi el pessebre vivent, ells també em van advertir dels problemes que es podien derivar d'aquesta decisió.

Però això no em va descoratjar; al contrari, vaig prendre la ferma decisió de fer-ho a Can Malet perquè ara tenia dos objectius: el primer, fer el pessebre vivent, i el segon i més important, acabar amb aquesta creença de pertinença dels jardins de Can Malet per part d'algunes persones del casal d'avis.

El pessebre no es va fer l'any 2008 perquè hi havia el risc d'un enfrontament entre totes dues associacions veïnals, cosa que per raons òbvies calia evitar en pro de la convivència. Però vaig deixar molt clar en la reunió mantinguda a finals del 2008 amb representants de Can Malet i Amics de Pere Grau que l'any 2009 s'hi faria el pessebre vivent.

Simplement calia temps per temperar els ànims i per fer entendre tothom que el casal d'avis de Can Malet no és propietari d'aquest espai, sinó que és un espai municipal que, per raons òbvies, ells utilitzen amb més intensitat.

En aquest moment puc afirmar que quasi ningú no pot tenir dubtes quant al caràcter públic dels jardins Can Malet i, per tant, l'Ajuntament pot programar-hi

les activitats que consideri oportunes per a la ciutadania.

El Sr. Camps, però, segueix considerant que els jardins de Can Malet són de propietat del casal d'avis. Em faig creus que algú pugui considerar que una plaça pública sigui d'ús exclusiu o prioritari d'una entitat. Només la ignorància pot albergar una idea tan absurda, idea que manté el Sr. Camps malgrat la resposta favorable a la postura de l'Ajuntament que el Síndic de Greuges va dirigir-li en resposta a la seva queixa. Curiosament, això no ho explica...

Vull felicitar, i això sí que m'agrada dir-ho, Amics de Pere Grau pel treball i l'esforç realitzat per fer el pessebre vivent, i vull dir-los que poden estar orgullosos perquè tothom qui el va visitar va sortir-ne content i valorant-lo molt positivament. Tots i totes ens hem de felicitar per l'èxit de públic: prop de 3.500 persones van visitar el pessebre vivent. L'esforç ha valgut la pena.

També vull aprofitar per agrair l'actitud de la Junta de Can Malet, especialment a la Maria i la Teresa, que ens van donar caliu amb una xocolatada i van fer gala d'allò que caracteritza o hauria de caracteritzar la gent gran: el seny, la temprança i la saviesa.

Homs

NOVA EXPOSICIÓ US ESPEREM!

Novetats en decoració, productes nacionals i d'importació, cuines, banys, sanitaris, parquets i complements.

Exposició de material de decoració

Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material per a la construcció

Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella

Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Feia fred aquell vespre i l'home caminava amb les mans entaforades en una vella jaqueta militar. El seu caminar pausat va dirigir-lo fins a un estret carreró on les deixalles i el pixum humà formaven un espès perfum ranci i desagradable. Una vella i despintada porta de fusta, que segurament havia tingut temps millors, va cruixir davant el cop de puny etzibat amb poca energia i sense convicció de resposta. Una veu fina, atiplada a més no poder, va preguntar qui era:

– Qui vols que sigui, princesa?

La porta va grinyolar com ferida de mort i va retallar entre el dintell i la llum interior el cos esquifit d'una dona, que feia anys que hauria d'estar cobrant la jubilació.

Ell va entrar pesadament, el seu sobrepès evident el feia bufar com si acabés de fer una marató i tot just venia d'un parell de travessies enllà. Es va treure la bufanda i es refugià en un sofà, que en altres temps era de pell de vés a saber quina bèstia.

La dona prima i escardalenca s'atansà cap a ell amb un fumejant cafè de barretina i un somriure somort enmig dels llavis. El deixà en la propera tauleta tot esperant el crit habitual que ja ni tan sols l'ofenia.

– On collons hi ha el conyac?

– Ja saps que el propietari no vol que beguis perquè després et trobes malament

– I aquest paio què es pensa, que és el meu pare?

També com de costum es va sortir amb la seva i es va servir un generós perfumat en aquella mena de tisana fosca. Un cop acabat, es va omplir el got fins dalt amb l'alcohol barat i els ulls li van brillar per primer cop d'ençà que s'alçà a mig matí, ja feia una pila d'hores.

Regirant per les butxaques de la jupa va treure un cigarret rebregat, que va adreçar amb mestria fins a deixar-lo gairebé perfecte. L'explosió del llumí va il·luminar-li la cara on es dibuixaven els cops de la vida i, pel que es veia, deurien haver estat molts.

Xuclava el fum del tabac amb ànsia, el feia baixar cap als pulmons per després alliberar-lo molt menys dens de com havia entrat. A la tercera o quarta pipada la tos profunda es va apoderar d'ell, però no el llença, car encara n'hi quedaven unes quantes.

– Vinga, posa't en marxa que sempre fas tard?

– Cony de vella, ja t'hauria arreplegat bé jo fa vint anys.

– Uiiii quina por!!!

L'home rondinaire s'alçà amb penes i treballs d'aquell profund seient i encarà un estret passadís i s'aturà davant la porta on hi ha un paper de llibreta enganxat amb cel·lo i un nom que sembla estranger.

L'habitable reduïdíssim era presidit per un mirall amb sis bombetes tres de les quals no funcionaven. Al costat, un armariet amb portes de fullola, una cadira de plàstic i un pòster descolorit era tot el parament de la petita cambra.

Es va col·locar enfront del seu reflex i el que veia no li va agradar gens. L'escopinada va sortir amb força contra aquella imatge, que volia ser la seva, però que ell es negava a acceptar; no podia ser, allò era una ruïna, on era aquell home del pòster? No podia ser el mateix. Els ulls es van envidriar, però les llàgrimes no tenien ganes de sortir. A poc a poc es va eixugar el rostre amb una tovallola i sobre la falda es va posar una capsa de potingues per transformar aquella cara com havia fet sempre.

Les celles gruixudes i negres, tot i que el seu pols ja no era el d'abans, la cara blanca, els llavis vermells exageradament grossos. Una perruca de color panotxa i el tema transformació era un fet.

– Benet, prepara't, et queden cinc minuts.

– No pateixis, princesa, tot controlat.

El seu nom era fruit del Sant del dia, coses d'abans, però només aquella dona l'anomenava així, per a la resta ell era el Gran Mazinsky, tot i que els més joves li deien en Maky per gran disgust seu i, a més a més, aquell era un malnom de delinqüent de cançó, que de cap de les maneres volia sentir-se dir.

El presentador brama sobre l'escenari: Amb tots vosaltres el millor pallasso que podeu veure, rebem amb un fort aplaudiment el Gran Mazinsky.

L'home trist canvia de fesomia i es posa la cara de treballar, encara és darrere i per una esclatxa mira la petita sala mig buida. Res de nou, el pa de cada dia.

Surt de cop fent veure que s'entrebanca i cau aparatosa. Del terra estant sense mirar a la plateja sinó cap a un lateral i en l'únic gest autèntic que farà en tota l'actuació, prem els llavis i envia un petó a la princesa, que se'l mira amb la tendresa de qui se sap afortunada.

Històries de la vila

Per Joan Muray

EL COMPROMÍS POLÍTIC I CULTURAL DE DOS HOMES DEL SEGLE XIX (i II)

Antoni SUNYOL i PLA i Francesc FLOS i CALCAT

Epistolari entre Buenos Aires i el Masnou. 1886

Al primer capítol vam analitzar la carta d'Antoni Sunyol, des de Buenos Aires, a Francesc Flos, al Masnou. Ara veiem, per entendre millor aquests personatges, la cronologia d'ambdós, així en veurem les trajectòries i la petja que ens deixaren. Són aquestes:

1- Antoni SUNYOL i PLA

- 1859. Neix al Masnou (Maresme), fill de capitans i armadors. Continuador de la tradició familiar, fou pilot de la marina mercant.

- 1876. Col·labora, fins al 1880, al setmanari de Buenos Aires "L'Aureneta", on, a voltes, signava amb el pseudònim d'"El nét de la Toya".

- 1877. Arriba a ser secretari de l'esmentada publicació. Funda a Buenos Aires el "Club Català" i el "Montepio de la Mare de Déu de Montserrat", un dels primers del Nou Món, amb panteó propi per als socis.

- 1883. Torna a Catalunya i es casa, a Barcelona, el 29 d'agost, amb la seva cosina Antònia Pla i Manent.

- ? Retorna a Amèrica, on li neixen diversos fills, morts prematurament. A Rosario (Argentina), dirigeix amb un soci una empresa de cerveseria i licoreria.

- 1886. Rep carta del seu amic Francesc Flos i Calcat junt amb la seva obra "Las Escuelas Catalanas" (3), i li escriu, el 5 de setembre, donant contestació al seu amic (4). Retorna a Catalunya per problemes de salut.

- 1892. Són convocades a Manresa les "Bases per a la

Constitució Regional Catalana", on va representant la vila del Masnou en qualitat de delegat de la "Unió Catalanista". Hi defensa les bases 13 i 14, relatives al Servei Militar i el Manteniment de l'Ordre Públic tant a Catalunya com a l'Estat.

- 1893. Assisteix a l'Assemblea de Reus pel Masnou com a delegat de la Unió Catalanista. S'hi discuteixen els mitjans d'actuació del catalanisme.

- 1894. La Junta de la Unió Catalanista el nomena delegat

per Barcelona.

- 1897. Arriba a la presidència de la Unió Catalanista. Com a president, ofereix al cònsol grec a Barcelona el "Missatge dels Catalans al Rei dels Hel·lens" en ocasió de la restitució a Grècia de l'illa de Creta fins aleshores en mans dels turcs. A l'acte hi assisteix l'Orfeó Català, que interpreta cançons tradicionals, dirigit pel mestre Lluís Millet i Pagès, i amb l'assistència del president de l'Orfeó, Joan Millet i Pagès, tots tres masnovins.

*...ant sols a Catalunya, veigonya
causa 'l' dirho, hi ha veis des-
castats que troban grossera y
ordinaria la propra parla, la
parla de sos pares! Ben cert -
que 'ls que tal fan son sens des-
preciables, als quals pot apli-
carse aquell adagi català que
diu: Poch val qui no estima
lo seu!*
A. Sunyol

Fragment manuscrit d'Antoni Sunyol

- 1901. Assisteix a l'Assemblea de Reus com a delegat de la Unió Catalanista pel Masnou. S'hi va acceptar la participació electoral i l'adhesió a la petició del concert econòmic per a Catalunya. Aquesta convocatòria fou deguda a l'èxit electoral del "Centre Nacional Català" aquell any.
- 1906. S'adhereix al "Centre Nacionalista Republicà" (1906-1910), entitat política constituïda per membres dissidents de la "Lliga Regionalista", el qual propugnava l'autonomia, el sufragi universal i el republicanisme.
- 1909. És escollit diputat provincial per Barcelona.
- 1910. Col·labora a la creació de la "Unió Federal Nacionalista Republicana" (1910-1917), resultant de la fusió de la "Unió Republicana", el "Partit Federal" i el "Centre Nacionalista Republicà", que un any abans havien mantingut una aliança electoral sota el nom d'"Esquerra Catalana".
- 1911. Com a diputat provincial, signa la proposta de constitució de la Mancomunitat de Catalunya.
- 1914. Abandona la "Unió Federal Nacionalista Republicana" per disconformitat amb el "Pacte de Sant Gervasi" i intenta, amb Rovira i Virgili, de constituir una esquerra catalanista.
- 1959. Mor a Barcelona als 59 anys; és enterrat sense cap mena de cerimònia religiosa per voluntat pròpia.

2. Francesc FLOS i CALCAT

- 1856. Neix a la vila d'Arenys de Mar (Maresme).
- 1869. Estudia fins als 13 anys a l'escola del poble, de la qual recordarà sempre, decebut, l'ensenyament en castellà, llengua (aleshores) incompresa per la majoria dels alumnes.
- 1870. Mor el seu pare, i la mare l'envia a Barcelona, on treballa a casa del seu oncle Josep Calcat, a qui dedicarà, anys més tard, la

seva obra "Las Escuelas Catalanas". Entre diverses feines, va fer d'ajudant de pintor de parets.

- 1876. Als 20 anys inicia un curs a Llotja, de Barcelona. Per pagar-se les despeses pinta ventalls de senyora. Acabat el curs, aconsegueix feina de professor de dibuix al "Colegio del Comercio" del Masnou.

Aleshores és quan descobreix la vocació per a l'ensenyament i estudia magisteri.

- 1878. Obté el títol de magisteri a l'"Escuela Normal de Gerona" i habilita l'antic "Colegio del Comercio" masnoví, que dirigeix, i on aplica el principi pedagògic basat en el fet que els infants han de ser educats en la llengua materna.

- 1881. Es casa amb la masnovina Josepa Gibernau i Sust, amb la qual té cinc fills: Francesc (mort prematurament), Antoni, Josepa, Tomàs i Frederic.

- 1886. Publica "Las Escuelas Catalanas", obra que fou guardonada pel "Centre Catalanista Provençalenc".

- 1887. Ha de clausurar el col·legi a causa de la crisi de la marina mercant de vela del Masnou (5).

- 1888. L'Ajuntament de Barcelona, pels seus mèrits artístics, el nomena cal·lígraf oficial de l'Exposició Universal de Barcelona. Aprofitant l'avinentsa, l'"Asociación de Maestros Públicos de la Provincia de Barcelona" organitza un "Congreso Nacional Pedagógico", al qual s'aprova per majoria que "La ciencia pedagógica reclama que a los niños se les instruya en la lengua que conocen" i que "El mejor procedimiento para enseñar (...) la lengua castellana donde no es nativa consiste en la práctica y comparación de aquella con la suya propia".

- Al mateix any, estableix un pont cultural amb la ciutat catalana de l'Alguer, mitjançant l'enviament d'obres catalanes a la "Biblioteca de la Casa Comunal".

- 1891. Envidua. Són temps difícils econòmicament, tot i que persisteix a propagar el seu projecte educatiu.

- 1892. És escollit president del "Foment Catalanista" i a través del seu butlletí difon les seves inquietuds pedagògiques.

- 1897. Reuneix en un àlbum més de cinc-centes signatures de figures del catalanisme per tal de fundar el "Col·legi Sant Jordi", la primera escola catalana de Barcelona en temps contemporanis. Titula la recopilació "Patronat de la ensenyança catalana", i en fa entrega a Enric Prat de la Riba el 1914. El seu lema era *"la ciència pedagògica reclama que s'instrueixi als noys en la llengua que coneixen"*.

- 1898. Funda el "Col·legi Sant Jordi", que manté mercès al seu treball com a cal·lígraf i amb la col·laboració de diversos mestres.

- 1899. Junt amb alguns membres de la "Unió Catalanista", ^{...*} tec-tora de l'Ensenyansa Catalana", la seu de la qual és el "Col·legi Sant Jordi". Pretén organitzar l'ensenyament i els materials didàctics a les escoles catalanes. L'agrupació es va convertir després en l'"Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana" (1899-1939).

Portada del llibre "Las Escuelas Catalanas"

Imatge interior del "Col·legi Sant Jordi"

- Al mateix any llegeix a l'*Escuela Normal de Maestros de la Universidad de Barcelona* la primera conferència en català, amb el títol "*Rahonaments pedagògichs pera que la ensenyansa en nostra terra sia donada en llengua catalana y perjudicis que causa'l donarla en llengua forastera*".

- 1900. Comença l'ensenyança secundària i fa classes gratuïtament a tots els mestres interessats en el seu mètode pedagògic, i ensenya català en cursos mixtos nocturns.

- 1901. El seu exemple fructifica amb la fundació dels col·legis "Mossèn Cinto". Amb il·lusió d'èxit, institueix l'"Esbart Cantaire Novell Planter", encarregat de recopilar i difondre cançons populars.

- 1905. Estableix la "Granja Escolar Catalana", escola de camp moderna i pedagògica.

- 1906. Presenta una comunicació al "Primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana" sobre la didàctica de la gramàtica catalana als nens.

- 1908. Organitza a la "Sala Mercè" unes sessions de contes infantils, amb projeccions. El "Col·legi Sant Jordi" pren part als Congressos de Manresa i Tarragona, convocats pel "Centre Excursionista de Catalunya".

- 1910. El "Col·legi Sant Jordi" es trasllada al carrer Roger de Llúria, un lloc més esplèndid.

- 1919. Moments difícil per a

l'escola, per les condicions econòmiques dels propietaris de l'edifici. El "Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria" (el Cadci) els cedeix provisionalment les aules durant els cursos de 1919-1921.

- 1921. El col·legi s'instal·la al carrer de Casp.

- 1923. Noces d'Argent del "Col·legi Sant Jordi", celebrades al Palau de la Música Catalana. El mes de setembre el general Primo de Rivera (1870-1930) fa un cop d'estat (1923-1930) i comencen, per por, les desercions. El centre és inspeccionat, sense clausurar-lo.

- Als seixanta-vuit anys, Flos i Calcat es jubila i és nomenat nou director Antoni Parramon i Tubau, antic professor de l'"Escola Blanquerna". S'amplia i potencia el Patronat Protector, s'implanta l'alumnat mixt i el sistema Montessori. Reprenen les activitats lúdiques (excursions, festes...).

Grup d'alumnes del col·legi "Mossèn Cinto"

- 1929. Mor el gran pedagog; el col·legi continua les seves activitats docents fins al 1939. La victòria dels revoltats en comporta el tancament definitiu.

Referida a aquest tancament, hi ha aquella famosa frase que diu "les portes no les hi van tancar, no, les hi van esbotzar".

Aquest treball de la Universitat d'Szegeged consta de nou pàgines, de lletra més petita i de més grandària, que en aquestes històries... hem reduït a les presents.

La Universitat d'Szegeged és una de les universitats més destacades d'Hongria i de l'Europa central. Es troba a la ciutat del mateix nom, al sud d'Hongria, i en la llengua magiar es diu: *Szegegedi Tudományegyetem*.

Fou establerta l'any 1581 i en l'actualitat compta amb un professorat de 6.600 persones, i amb 30.526 alumnes. El seu lema és: Veritas – Virtus – Libertas.

NOTES

1-Aquesta obra es titula així perquè encara ho fou en català arcaic, o sigui d'abans de les normes de Pompeu Fabra.

2-Aquesta carta és la base que serveix d'entramat per al treball presentat, i encara vigent, a la Universitat d'Szegeged (Hongria).

3-Aquesta crisi fou deguda a l'aparició de dos nous invents, el telègraf i el vapor.

FONTS CONSULTADES

- Butlletí de Gent del Masnou núm. 121, d'abril de 1997.

Contes del Masnou

Per Josep Condeminas

EL CAMAFEU DE L'EMPERADOR

De tant en tant al carrer Barcelona del Masnou s'instal·la una variada fira comercial. S'hi pot trobar des de bijuteria fina passant per llaminadures, coques, embotits, olives, roba, pintures... vaja!, fins gairebé de tot. Aquell matí, els dos amics jubilats, de camí cap a la plaça de la Llibertat on tenien el costum de reunir-se amb altres companys per fer-la petar una estona, es van distreure contemplant amb curiositat els articles de les parades. Una d'elles mostrava un verdader potipoti d'objectes usats com: planxes de ferro, eines antigues, claus, rellotges i mil objectes més. Tots dos amics s'ho miraven amb curiositat. De sobte, un d'ells agafà un petit i deslluït camafeu, que mostrava el perfil d'una cara, i se'l mirà amb atenció. Després d'un curt regateig amb el venedor va comprar el camafeu per vint euros. En arribar a la plaça i asseguts al banc, el qui havia comprat l'objecte se'l mirà de nou amb renovat interès.

– Em sembla que t'han enredat com un xinès –digué el seu company–. Aquesta andròmina no val més de cinc euros.

– No ho creguis, té molt valor ja que és de l'època de Napoleó. El perfil que mostra és el de l'emperador i, a més, té el valor afegit que havia estat propietat de la meua família, certesa que puc confirmar-te per aquestes dues osques de darrere del camafeu que jo mateix vaig fer-hi quan era petit. El meu avi me l'havia ensenyat més d'una vegada, i també m'explicà la seva curiosa història, ja que l'avi era molt aficionat a recopilar la història de la família, que anotava en una llibreta i que, malauradament, es va perdre junt amb altres objectes quan va morir i la casa es va vendre. La història d'aquest camafeu comença amb la invasió napoleònica de l'any 1808 quan un grup de vailets apedregà uns genets francesos al seu pas pel Masnou. Els soldats aconseguiren atrapar-ne uns quants i se'ls endugue-

ren presos a Barcelona. En saber-ho, una avant-passada meua, que llavors tenia vint-i-sis anys i era mare d'un dels vailets, aconseguí arribar fins a la ciutat comtal i, plantada davant l'Estat Major francès, escridassà perquè deixessin lliures el seu fill i els seus companys. Justament, Napoleó es trobava a Barcelona i des del seu despatx sentí els crits i ordenà que portessin aquella dona a la seva presència.

La Madrona, que així es deia la meua antecessora, era una dona esplèndida; esvelta, rossa, amb un cos exuberant i d'una bellesa que ja l'havia feta famosa al Masnou per aquest motiu, i també per tenir un caràcter fort. L'emperador, que era un home molt sensible a la bellesa femenina, se l'escoltà i admirà en silenci. En acabar, el secretari li traduí al francès les queixes de la Madrona i, una vegada Napoleó es quedà sol amb el secretari, li digué:

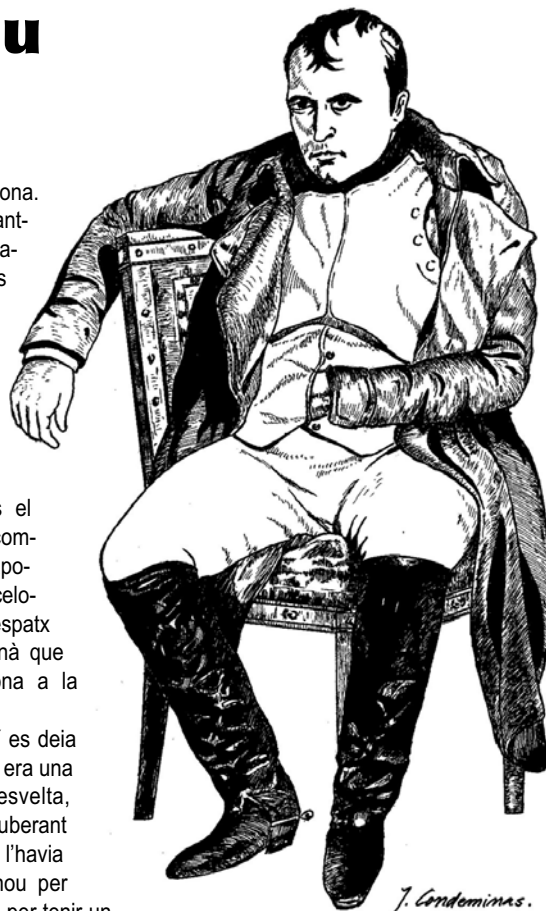
– Deixeu lliures aquests marrecs. No val la pena retenir-los.

– Però, senyor, potser caldria donar exemple amb un escarment...

– Tan sols han fet una entremaliadura, i crec que un gest benivolent per part nostra ens serà més favorable que un escarment, que no faria més que encrespar l'odi dels catalans.

– Com vulgueu, senyor.

No cal dir que la Madrona fou rebuda al Masnou com una heroïna per haver aconseguït la llibertat dels nois. Dies més tard, al capvespre, quan a casa la Madrona es disposaven a sopar, sentiren el pas de molts cavalls i carruatges i, poc després, trucaren a la porta. Amb la por al cos obriren la porta i

aparegué Napoleó acompanyat de dos oficials, encara que aquests es quedaren al llindar de l'entrada. L'emperador s'endinsà uns passos i féu una reverència a la Madrona, que el mirava expectant. Acte seguit, Napoleó expressà unes paraules en francès acompanyades de gestos cordials. Després li entregà un camafeu amb la seva pròpia efigie com a present i, delicadament, li besà la mà i es retirà fent una altra reverència.

Pel seu desconeixement de l'idioma francès, la Madrona mai no arribaria a saber que Napoleó digué que la seva bellesa era digna de la Cort de França i que en una propera visita a Barcelona la intentaria convèncer perquè l'acompanyés a París i fos degudament admirada. La Madrona mai no va donar importància al camafeu, ni la visita de Napoleó es va repetir ja que, un mesos més tard, el Masnou fou salvatgement saquejat per l'exèrcit francès.

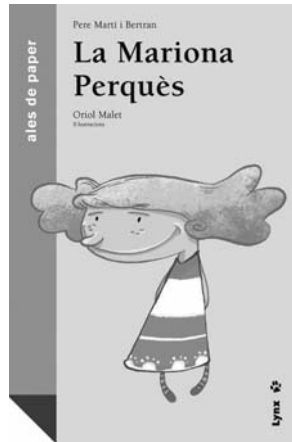
Parlem de llibres

Per August Garcia i Orri

El perquè de llegir (te l'hem de dir?)

*Sempre un bon llibre a la mà
t'ajudarà a caminar
(Pere Martí)*

En Pere Martí, a més de professor, escriptor i crític literari, fa molts anys que busca eines per escampar el gust per la lectura. És segurament des d'aquesta faceta seva que hem d'entendre el seu nou llibre: *La Mariona Perquè*(1) La Mariona és una nena molt curiosa, ho vol saber tot i per això ho pregunta tot. Fins que, un bon dia, fa a la seva mare una pregunta que queda suspesa en l'aire sense resposta: "i per què he d'aprendre a llegir?". Sa mare, que no vol improvisar, li diu que haurà d'esperar una mica la solució a una qüestió tan important. A la nit, just abans que li llegeixi el conte d'anar a dormir, la Mariona torna a insistir-hi sense èxit. L'endemà passa ple d'ocupacions diverses que la distreuen i acaba tan cansada que se'n va cap al llit de pet,

sense contes ni preguntes. Però la Mariona és persistent i quan, finalment, acaba recordant el deute pendent, sa mare li respon amb un poema:

"Ni el mico, ni l'ós polar, / ni el colibrí, ni el tucà, / ni la carpa, ni el tauró, / ni la serp, ni l'erició, / no saben pas de llegir. / El perquè te l'hem de dir? / Si com ells no vols pas ser, / ja deus saber què has de fer: / sempre un bon llibre a la mà / t'ajudarà a caminar, / i la cara de babau / quedarà per al gripau." La Mariona somriu. Ha entès el missatge i està disposada a aprendre a llegir.

En Pere Martí ens regala una

història tendra i divertida per tal que els més menuts entenguin la importància de la lectura. I arrodoneix la seva ja habitual cura pel llenguatge amb dos poemes plens de gràcia i enginy al servei del mateix objectiu. Les expressives il·lustracions de l'Oriol Malet, fetes amb grans traços que omplen la pàgina de colors vius, ajudaran a aquests lectors novells a endinsar-se en el món de la Mariona i els seus perquè.

Després, a l'annex de coneixements, podran descobrir algunes habilitats del món animal. I que només nosaltres, els animals racionals, en tenim dues de magnífiques: el llenguatge i la imaginació. Dues destreses íntimament lligades a la lectura.

Aquest és un llibre per als que comencen a llegir. Per això, com fa la mare de la Mariona, potser caldrà llegir-los-el primer en veu alta, per acompanyar-los després en l'inici d'aquesta apassionant aventura: llegir. I la cara de babau...

(1) Pere Martí i Bertran. *La Mariona Perquè*. Lynx Edicions, Col·lecció Ales de paper, sèrie taronja (a partir de 5 anys).

Il·lustracions : Oriol Malet. (I de l'annex científic: Manuel Uhía), Bellaterra, 2009. 48 pàgines.

La punta de la llengua (10)

Per Esteve Pujol i Pons

Les abreviacions són usades en totes les llengües escrites a fi d'escurçar mots d'una forma que siguin comprensibles per al qui els llegeix. N'hi ha que són molt corrents: p. ex. (per exemple) – pàg. (pàgina) – pp. (pàgines)... – v. (vide = mira) – P. (pare) – Mn. (mossèn) – Sr. (senyor) – Sra. (senyora) – Dr. (doctor) – M. H. Sra. (Molt Honorable Senyora) – p.o. (per ordre) – s/n (sense número) – t. o tel. (telèfon) – C. (carrer) – Av. (avinguda)...

En alguns casos la llengua catalana, segons els millors llibres d'estil, s'estima més fer-ho d'una certa manera que no pas d'una altra, tot i que la gramàtica no estableix cap norma en aquest camp.

Fixem-nos en uns quants:

Primer: **1r** / Segon: **2n** / Tercer: **3r** / Quart: **4t** / Cinquè: **5è** / Sisè: **6è**...

Primera: **1a** / Segona: **2a** / Tercera: **3a** / Quarta: **4a** /

Josep Maria: Josep **Ma** / Maria Àngels: **Ma** Àngels / Rosa Maria: Rosa **Ma** / Maria Isabel: **Ma** Isabel...

Número: **n.** o bé **núm.**

O sigui que són preferibles aquestes formes d'abreviació, més que no pas: 1^r, 2ⁿ, 3^r, 3^a, 4^t, 5^è, 5^a, n^o, Mª Àngels, Josep M^a, Mª Dolors...

Són inadmissibles les formes 1°, 2°, 3°, 4°... ja que aquests numerals ordinals no acaben pas amb la lletra O.

Cròniques

“UN PAS PER LA VIDA”

de Joan Condal

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Aquesta mostra que hem tingut del 19/12/09 al 15/1/10, coincidint amb les festivitats nadalenques, ha estat una nova prova d'aquest mestre/artista, i per què no?, filòsof, que ens ha transportat al món meravellós del diorama, no un diorama tradicional d'aquestes dates, sinó que, aprofitant-ne l'estil i les figures, però incorporant-hi un enginy i unes tècniques audaces, ens va fer penetrar en el seu o el nostre jo.

L'exposició constava de dotze passos (nombre màgic) que ens conduïen per la vida, tal com era el nom de la mostra. En cadascun d'ells s'anava desgranant la vida, amb les alegries i les penes, els entrebancs, les proves, els dubtes, etc.;

en fi, del naixement a la mort.

Cadascun d'ells era, però, una prova, un repte que en Condal ens descrivia, i alhora un repte tècnic, que ell ja havia hagut de resoldre per portar-lo a bon terme.

Hi havia també una gran dosi de paciència per fer-lo, d'enginy per projectar-lo, de tècnica per construir-lo, i una recerca impressionant de matèries per portar el projecte a bon port. Una feinada ingent. Normalment, no ens enganyem, poca gent visita les exposicions, però aquesta ha estat una de les més visitades, i a més tenint, d'entrada, l'inconvenient de ser feta en unes diades en què la gent té altres trencacolls. Per això li dono més mèrit a l'afluència de visitants; i, a aquests, els felicito per haver estat testimonis d'un gran espectacle.

Alguns dels diorames eren un veritable espectacle, amb el qual els visitants quedaven més que meravellats, com el de l'esplendorós bosc de faig en la seva

fase tardoral, que semblava talment que hi podies penetrar i anar-hi a caçar bolets. El del taller de fusteria, on per una porta del darrere podies admirar un llarg, llarguíssim carrer que et conduïa a una figura; tan llarg, que molts, en veure'l, no podien estar-se, instintivament, de mirar la caixa pel costat, a veure'n l'amplada. El de la nevada, que, per haver nevat aquells dies en bona part del país, era de pregona actualitat. El dels dubtes, on al fons, davant d'un sol rogent, hi havia uns núvols rogencs, d'aquells que ens recorda la dita “cel rogent, o pluja o vent”. I és clar, el del descans en la fugida, on l'agresta natura es mostrava esplendorosa, amb una masia per aquí, una altra per allà, un poble, un altre, disseminats pel roc muntanyós.

Bé, per què seguir?; fou una mostra molt reeixida, agradable a la vista i que deuria haver deixat un bon regust als masnovins que pogueren gaudir-la. I a tu, Joan, mercès pel teu art.

CONCURS

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Ferrero

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lector, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge en qüestió i les dades personals del concursant: nom i cognoms, adreça i telèfon de contacte. Entre tots els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. “Una història de l'Univers i de la Vida”

Cal que les respostes arribin per tot el dia 20 de cada mes, com a màxim. El guanyador serà anunciat al Butlletí del mes següent.

Va naixer, accidentalment, a la comarca del Garraf un 24 d'abril, dos anys abans de la total ensulsiada d'aquell imperi “On mai no es ponía el sol”. Son pare era català i sa mare, francesa. I va tenir tres germans, dos nois i una noia.

De ben jovenet va aprendre solfeig i arribà a tocar tres instruments.

Fou una de les personalitats més destacades de la seva especialitat artística. Rebé molts honors, entre ells la Medalla d'Or del Mèrit al Treball, i un homenatge en una de les pel·lícules d'un gran director del cinema italià.

D'un nen va rebre un obsequi, que curiosament està exposat en un museu situat al Castell dels Marquesos d'Alfarràs. I es diu que en un concurs internacional fou declarat el millor intèrpret del seu art.

Els seus dots artístics li permeteren actuar arreu del món. Però a causa de la 1a Guerra Mundial decidí tornar (amb la família) a Espanya, on actuà a Barcelona i a València, on precisament va conèixer un altre geni del seu art.

Finalida la “Gran Guerra”, tornà a actuar a diversos països d'Europa i

Amèrica, sempre acompanyat, durant les seves actuacions, per la seva muller, que en fou una gran col·laboradora.

En plena gira artística per Europa va esclatar la 2a Guerra Mundial. Per la seva gran sensibilitat humana, aquell nou desastre mundial el va fer interrompre les seves actuacions artístiques durant prop de vuit anys.

Després d'aquest llarg període de silenci (per a un artista com ell era) acceptà d'actuar de nou per diversos països europeus i també a Espanya. Fins que la seva salut anà minvant i, malalt del cor, hagué de ser internat en una clínica de Sant Pere de Ribes on morí.

D'ell hom digué que era la materialització del “Somni d'una nit d'estiu” de Shakespeare. Des d'un any després de son traspàs, en una ciutat propera de Barcelona hom celebra un Festival biennal, en honor seu. I al seu poble natal hi fou inaugurada una estàtua en honor seu, catorze anys més tard.

Resultat del mes de gener:
el músic i compositor valencià
VICENT MARTÍN SOLER.

La guanyadora ha estat:
ALICIA GRANERO OLMO

Teatre capital

Per Rosa M. Isart
(La cartellera barcelonina) Fotos: M. J. R. Lucas

Serenor, si us plau.

Uns quants dies només, el dilluns i el dimarts de l'1 al 9 de febrer de 2010, té previst el text *Elèctrics* d'en **Pau Miró** (Barcelona, 1974) fer parada a la Sala Beckett, un monòleg curt esquitxat de la societat mediocre que ens atabala i des-credita.

El dissabte 6 de febrer el Teatre Zorrilla de Badalona acull la producció *El alma se serena*, que va tenir la seva estrena absoluta el passat dia 11 de desembre al País Valencià. Escrita pels nostres admirats **Luïsa Cunillé** (Badalona, 1961) i **Paco Zarzoso** (el Port de Sagunt, València, 1966), aquesta tragicomèdia fallera ambientada a la València d'avui dia només podrà veure's un dia a les nostres terres. Visiteu el seu web ([www.elalma.com](#)), atents als bolos de gira, i no us la perdeu!

El **dimecres 3 de febrer** (fins al 21 de març de 2010) recuperem, afortunadament, un clàssic català, *L'auca del senyor Esteve* (1917) de **Santiago Rusiñol** (1861-1931) sota les noves perspectives (en especial, a partir de la versió prèvia, en novel·la, de l'any 1907) aportades pel dramaturg **Pablo Ley**, per la directora escènica **Carne Portaceli**, pel vestuari d'Antonio Be-lart i pel treball de moviment escènic de Juanjo Cuesta. Cal recordar que la versió d'Adolfo Marsillach es va

estrenar el setembre de 1997 a la Sala Gran d'aquest teatre nacional (temporada 97/98). El personatge de la Tomaseta (ara,

Gabriela Flores) li dirà, doncs, al nostre valuós Estevet (ara, David Bagés): "La dona que es casi amb vostè viurà a dintre d'un bany maria" (acte primer, quadre segon, escena primera). És el que acostuma a passar quan hom troba persones nobles. És el que acostuma a passar quan la cultura i el teatre són prioritats d'Estat.

Després de la fugaç visita de la **Batsheva Dance Company** (d'Ohad Naharin) a Barcelona (**Mercat de les Flors**, www.mercatflors.org, 4 al 7 de febrer), amb nou ballarins que actuen a l'espectacle *Mamootot*, entra saba nova a la **Sala Muntaner**: *Kvetch*, del londinenc nascut el 1937 **Steven Berkoff** (en una traducció de **Joan Sallent**), amb direcció de **Pep Pla**, hi promet emocions fortes des del 17 de febrer fins al 14 de març.

Tanca el mes i el seu cercle la comèdia *Boulevard* de la **Carol López**: els seus personatges diran adéu-siau al públic de **La Villarroel**, després d'una llarga temporada, que es tanca teòricament el 21 de febrer d'aquest mes de faules.

TENIM LES
FOTOGRAFIES
DE LA XVII
TROBADA
DE NADONS
DEL
MASNOU

FEM TOTA MENA DE
REPORTATGES

Revelatges color 1 h.
Diapositives i rodets
aps 24h.

Revelatge b/n i amp.
Fotos carnet per video
impressora sense
errors.

LABORATORI FOTOGRAFIC

DE FOTOS

Centre Fuji Ricard Villarrubia
Art i qualitat fotogràfica

OFERTA!! Foto estudi Carnaval

C/. Almeria , 27 · 93 540 42 26 www.fujifilm.es

14 de febrer Sant Valentí
Oferta enamorats;
Si véns amb la teva parella, foto estudi 15x20 gratis.

Exposicions

Fins al 5/2

Blancdeguix-Blanccdenit "NOCTURNS". Alumnes infantils de l'escola Blancdeguix

Del 6/2 al 5/3

Maquestisme de trens, cartells, etc. de l'Associació d'Amics del Ferrocarril del Masnou. (AFEM)

Del 6 al 26/3

"NOCTURNS" Alumnes adults de l'escola Blancdeguix.

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, SOTAGOTS, GOIGS, ETC.

(Cada segon dimecres de mes, al local social de Gent del Masnou.)

Properes trobades

Dimecres 10 de **febrer**, de 7 a 9 del vespre

Dimecres 10 de **març**, de 7 a 9 del vespre

GDM **25 anys**
1985-2010

Visita guiada a l'antic monestir jerònim del segle xv

joia del gòtic català, situat entre Badalona i Santa Coloma de Gramenet.

Noves sales d'exposicions, inaugurades pel gener. Hi ha missa a un quart de dues (13.15).

Trobada a dos quarts d'onze (10.30) a l'aparcament davant del cementiri del Masnou.

Sortida amb cotxe propi. Les persones que no disposin de vehicle es podran afegir als altres. **Places limitades**

Import de la sortida: socis **2 €** no socis **3 €**

Si us plau, porteu-lo exacte el dia de la inscripció.

Inscripcions a **Gent del Masnou** de dilluns a dissabte de 6 a 2/4 de 9 del vespre.

Organitza **Vocalia Recreativa**

SOPAR DE LA FAM

12 DE FEBRER DEL 2010

A SANT PERE a les 9 del vespre

MANS UNIDES

COMUNITAT PARROQUIAL DEL MASNOU

Recés de Quaresma

per preparar espiritualment el Temps Pasqual

Dissabte 27 de febrer

a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada, de Tiana.

Organitza: Comunitat parroquial del Masnou
935550706

Cal apuntar-s'hi abans del dia 8 de febrer.

Preu 25 €

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

No tinc amic ni enemic;
sóc un pes sense mudança,
i sóc tan equitativa,
que mai torço la balança.

Resposta: ja t'ajudicis

XXXIX

Curs de Balls de Saló Febrer-Maig 2010 del 5 de febrer al 7 de maig

Cada divendres de 20.30 a 22.30

**Rock, tango, cha-cha-cha, vals, fox,
pas doble, mambo, etc...**

Preu parella:

85 €

Places limitades.

Inscripcions

i informació: a

Gent del Masnou

Dr. Agell, 9

de 6 a 9

del vespre.

Tel 93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa

Arran de sòl

Per Pledebut

Tantes bajanades com s'empesquen tota aquesta patuleia, que (no sé com dir-ho) governa, administra, mana o què?, aquí i a molts llocs; llocs o càrrecs als quals arriben, no per majoria sinó per pactes, desbancant els qui, encara que minsament, eren l'opció preferent dels electors.

Bé, vilatans, com sempre vull parlar d'un tema i se me'n va l'olla. El que vull expressar o, millor dit, voldria fer entendre a les ments pensants a qui tant agrada de parlar de "cultures..." del que sigui, com per exemple: la cultura de l'oci, del lleure, del vi, del menjar, etc., etc. I això en un temps en què del veritable sentit del mot, de la cultura, en general, tan poca se'n gasta (esperàveu que digués, com ells, doncs us foteu, perquè no ho he dit).

Això ve a tomb amb dos fets viscuts fa uns dies del mes passat, quan enmig del fred, ben natural del temps en què estem, vaig voler anar a desintoxicar-me de les passades festes (tant tiberi, tanta compra, tanta felicitació, tant regal, tant, tant), i se'm va ocórrer d'anar a dos indrets ben propers on respirar a ple pulmó i estar tranquil (o això creia).

L'un dia vaig anar a muntanya i l'altre a mar (*marc* per als masnovins). Em pensava que estaria tranquil. Sí, sí. Una merda.

A muntanya, vaig arribar fins al lloc més bonic de la nostra contrada, a l'ermita de Sant Mateu, i tan bon punt vaig ser-hi i el pensament va començar a volar enmig de la solitud, mentre escoltava la fressa dels meus passos i podia sentir el refilet d'algun ocellet tot escodrinyant si podia veure algun esquiro, quan l'encant se'n va anar a pastar fang. Un brètol dalt d'una d'aquelles motos que, a més de fer un soroll infernal, no porten seient (deuen ser "masoques"), va espatllar-ho tot. Vaig tocar el dos intentant perdre'm per algun altre veral on s'escoltés el silenci. Primer també va funcionar, però de sobte arriba un altre motoritzat, i cap avall toquen.

A mar, més del mateix. De primer vaig pensar que sent a l'hivern (en "masnoví" *hiverrén*), s'hi estaria tranquil. Doncs no, tot i que vaig enfil·lar-me per la paret del port i vaig anar un tros dintre mar. En un principi hi havia quietud, s'escoltava la remor de les ones trencant al rocam, el sol lluïa i escalfava, però l'espeternec d'un soroll estrident va fer miques l'encant. Havia arribat un torracollons dalt d'una moto d'aigua i, apa, a fer voltes i més voltes. No em va tocar altre remei que pirar cap a casa. Ara ve el prec als qui pensen i dicten les seves solemnes pensades. No podrien inventar el terme, i la consegüent posada en pràctica, amb una publicitat adient, de **la cultura de la quietud, de la tranquil·litat, del silenci, de la pau, etc.**, o és que els ciutadans (pocs) a qui ens agrada no tenim dret a gaudir-ne?

Tot i que, ben pensat, no els convé, ja que amb aquest tipus de cultura, hi ha el perill que la gent pensi i això no els interessa de cap manera, oi?

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

Ingredients per a 4 persones:

15 cullerades d'oli • 5 pastanagues
2 cebes • 400gr de mongetes blanques i de
mongetes vermelles • 500gr d'espinacs
• 300gr de pèsols • Un pessic de sal
i 2 fulles de llaurer

Elaboració:

Quan vulguem fer aquesta crema hi hem de pensar el dia abans per posar en repòs les mongetes. A l'endemà es posen a coure en aigua freda, sal i llaurer. Els pèsols, els bullim a banda. Pelem les cebes, ratllem les pastanagues i ho fregim en una mica d'oli. També anem bullint els espinacs fins que estiguin ben tendres.

Quan ho tinguem tot cuit, les escorrem i les posem totes juntes en un recipient per batre-les. Els llegums, també els afegim per passar-los per la batidora.

Ha de quedar una crema homogènia. Ho acabem afegint-hi els espinacs ben escorreguts i picats. Ho podem acompanyar amb uns quants picantons de pa fregit, nous trencades... només cal posar-hi una mica d'imaginació. De segur que ens fa passar aquest fred d'hivern!

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

ISABEL I NEUS
 TEIXITS - MERCERIA - TALLER D'ARRANJAMENTS

**Gran varietat de
 disfresses
 infantils.
 Teixits,
 maquillatge i
 complements.**

Fontanills, 2 · 93 540 26 19 el Masnou

A
 ASSESSORIA IGLESIAS

FISCAL • LABORAL

- COMPTABLE • ASSEURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
 Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

Finques Puig S L
 serveis immobiliaris en general

Administració i API

venta de pisos, cases i rústiques.

**Propietat horitzontal
 Assessoria jurídica**

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
 Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Ceigrup
 Inmobiliarias

FINQUES MESLLOC
 LLIGOÑA CAYETANO

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com

T/ 93.555.69.03

A T
 à n g e l t e n a
JOIERS

14 de febrer Sant Valentí

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Carnaval 2010 el Masn

Rua diabòlica

dissabte 13 de febrer a 2/4 de 8 del vespre. Sortida de l'Altell de les Bruixes.
Fa 10 anys que la fem!

**Bruixes i bruixots, dimonis, esperits,
éssers de la nit i tothom qui vulgui: us hi esperem!**
Tots hi sou convidats!

Hi participaran:
La companyia de foc **Ngoron'ngoro**
Tabalers de la Colla de Diables
i totes les **Bruixes** del Masnou

**Guarniu les vostres façanes, portes o balcons per al pas
de la Rua. Sortiu al carrer i veniu a l'Altell a menjar la manduca
de bruixa; la festa continuarà a Ca n'Humet a càrrec de
l'associació Xalupa amb concurs de disfresses i ball.**

Recorregut de la rua diabòlica:
Fontanills, Tomàs Vives, Sant Felip, Maristany Noms, Fontanills i Altell de les Bruixes.

Ho organitza:
Colla de Diables del Masnou

Ho patrocina

Ajuntament del Masnou

Hi col·laboren:

Can Rac, Forn i Pastisseria Bautista, Graneria Colomé, Pastisseria Miquel, Serralleria Tallada,
Materials Homs, Matalasseria Grau, La Fruita, De Foto's, Celler del Mar, Teixits Oliveras i bricolatge el Masnou.